

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobců **1. O. K.**, narozená, státní příslušnost, tohoto času pobytem v ČR,, **2. V. K.**, narozený, státní příslušnost, toho času pobytem v ČR,, oba zastoupeni Mgr. Vratislavem Tauberem, advokátem se sídlem AK Hladík & Tauber, v.o.s. se sídlem AK náměstí 28. října 1898/9, 602 00 Brno, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky**, odbor azylové a migrační politiky, Nad Štolou 3, Praha, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 6. 2017, č. j.: OAM-1010/ZA-ZA11-ZA04-2016,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Ve včas podané žalobě žalobcové uvedli, že jim bylo doručeno rozhodnutí žalovaného ve věci mezinárodní ochrany ze dne 19. 6. 2017, č. j. OAM-1010/ZA-ZA11-ZA04-2016, kterým bylo o jejich žádostech o udělení mezinárodní ochrany rozhodnuto tak, že tato se

podle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

Žalobcové napadali toto rozhodnutí, když uvedli, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav a napadené rozhodnutí zatížil vadou nesprávného právního posouzení. Žalobcové uplatnili v řízení o udělení mezinárodní ochrany dva základní důvody. Prvním z nich je nemožnost zpětné integrace, resp. její velmi obtížná realizace žalobce 2., který v ČR ukončil osmou třídu základní školy, kterou navštěvuje více než pět let, kdy tento je v problematickém věku z hlediska vývinu základních rysů osobnosti. Dalším důvodem je skutečnost, že rodina pečuje o své příbuzné, kteří mají vysoký věk a jsou vážně nemocní.

Žalovaný však tyto žalobci uváděné skutečnosti modifikoval tak, že v podstatě jako důvod žádosti označil vůli žalobců setrvat na území ČR, tedy legalizovat si zde svůj pobyt, když se jim toto doposud nepodařilo cestou zákona č. 326/1999 Sb. Tento účel pak staví do kontextu s judikaturou, která poměrně důrazně a konstantně takový důvod nepovažuje za azylově relevantní. Ve skutečnosti však nejde o pouhou vůli setrvat na území ČR, ale o zachování práv jak nezletilého žalobce 2., tak i nemocných a potřebných příbuzných. Skutečnost, že žalobce 2. pobývá na území ČR po dobu více než pět let, je pro posouzení stupně integrace nezletilého v daném věku do české společnosti, reálné možnosti zpětné integrace, zásadní. Každý z rodičů ví, jak je těžké zrealizovat přestup dítěte do školy v době jeho pubertálního věku za situace, kdy se alespoň jedná o přestup do školy, kde je úroveň výuky a obsah osnov ve srovnatelné úrovni. Situace žalobce 2. je však zcela jiná. V jeho případě by se jednalo o přestup do prostředí se zcela jinou úrovní vzdělávání a jiných osnov, které nemají na předchozí studium návaznost. Kdyby alespoň žalobce 2. ukončil základní vzdělání v české škole, byla by situace jiná a tento by např. mohl požádat o pobyt za účelem studia na střední škole v ČR. V případě, že bude muset vycestovat, současné vzdělání podle nastavených osnov nedokončí, a nedokončí ho ani podle studijních parametrů v zemi původu. Situace rodiny skutečně není tak jednoduchá, jak ji vidí žalovaný. S předpokládanými potížemi ve škole souvisí také reálné obavy žalobců, které se týkají dalšího vývoje žalobce 2. Stejně tak je problematické, a v podstatě pro rodinu nepředstavitelné, ukončení pomoci nemocnému strýci a tetě žalobců. Byť rodina netráví s příbuznými 24 hodin denně, jejich vzájemný styk je velmi intenzivní, a realizuje se každý den. Okolnosti zdravotních obtíží jsou reálné a oba příbuzní trpí závažnými nemocmi, které jednak souvisí s jejich zdravotním stavem, ale také s jejich věkem. Po smrtelné nehodě jejich syna tvoří žalobci nedílnou součást jejich každodenního života. Není rozhodující, zda existují jiní příbuzní, kteří by se o tyto nemocné osoby mohli starat, ale to, že se o ně starají žalobci, resp., že žalobkyně 1. se svým manželem, jehož žádost je projednávána samostatně. K faktické pomoci nemůže tyto příbuzné nikdo nutit, a jak je vidět, oni sami žádnou vůli zásadně pomáhat těmto osobám nemají. Všichni společně, tedy jak žalobkyně 1., její manžel, ale i nezletilý žalobce 2. a oba příbuzní tvoří po dobu, která je způsobilá pro udělení povolení k trvalému pobytu dlouhodobě pobývajícího rezidenta v Evropském společenství, reálné a pevné rodinné společenství.

Žalobci vyčerpali pobytové instituty zakotvené v zákoně o pobytu cizinců, kdy poslední víza za účelem strpění pobytu žalovaným nebyla udělena, resp., nebylo o nich rozhodnuto v zákonné lhůtě, a proto museli žalobcové využít institutu mezinárodní ochrany, neboť vycestováním by jim vznikla vážná újma v podobě porušení mezinárodních závazků ČR, a to konkrétně Úmluvy o lidských právech a ve vztahu k oběma žalobcům a Úmluvy o právech dítěte ve vztahu k žalobci 2. Tím podle jejich názorů je naplněno ust. § 14a odst. 1 a 2 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb. Tyto okolnosti uváděli žalobcové prostřednictvím

právního zástupce již v rámci poskytnutí údajů k žádosti. Způsob, jak se s tímto vyjádřením žalovaný v rámci napadeného rozhodnutí vypořádal, nelze považovat za dostatečný, přičemž podle žalobců porušil ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb.

Žalobci současně nesouhlasí s tím, jak se žalovaný vypořádal s možností udělení humanitárního azylu. Žalovaný se tímto institutem zabýval pouze ve vztahu k žalobcům, aniž by posoudil skutečnou situaci i ve vztahu k příbuzným manželům Konstatoval, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a to, že se uděluje pouze ve výjimečných případech, kdy by bylo zcela nehumánní azyl neudělit, nepostačuje proto, aby rozhodnutí správního orgánu bylo přezkoumatelné. Žalovaný se vůbec nezabýval konkrétním zdravotním stavem těchto příbuzných, jejich závislosti na pomoci rodiny žalobců, která za dobu více než pět let vytvořila pevné sociální a rodinné vazby. Přítomnost žalobců na území je pro manžele nedílnou součástí každodenního života a jejich vycestování by pro ně bylo zásadní a tvrdou újmou, která by zcela změnila kvalitu jejich života. Žalovaný se tak zabýval možností udělení humanitárního azylu pouze formálně, čímž porušil ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb. Manželé jsou občané České republiky, rodina žalobců jim poskytuje pomoc ve stáří a v nemoci, jejich život tak dosahuje lidské a důstojné úrovně. Je nehumánní, pokud žalovaný tuto skutečnost přehlíží.

Žalobcové se tedy domáhali, aby krajský soud vydal rozsudek, kterým rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 6. 2017 zruší a věc vrátí žalovanému k dalšímu řízení.

Požadovali také, aby soud zavázal žalovaného žalobcům uhradit vzniklé jim náklady řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že žalobcové poté, co neúspěšně vyčerpali obvyklé zákonné možnosti úpravy svého pobytového statutu v ČR, podali v listopadu 2016 žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou shodně a nerozdílně odůvodnili skutečnostmi, které uplatnil manžel žalobkyně ad 1 a otec žalobce ad 2, jehož žádost je vedena samostatně u Krajského soudu v Brně pod č.j. 41 Az 10/2017, tedy zhoršenou sociálně ekonomickou situací v zemi jejich původu, která se negativně projevuje konflikty mezi rusky a ukrajinsky hovořícími spoluobčany, dále skutečnosti, že v ČR mají blízké příbuzné, kteří jsou závislí na jejich pomoci, jakož i míru integrace žalobce ad 2 do zdejší společnosti a nemožností v ČR dokončit jeho základní vzdělání (viz Protokol o pohovoru). Azylově relevantní důvody dle § 12 až § 14b zákona o azylu neuvedli a správní orgán je nezjistil.

Podle ustálené judikatury NSS není snaha o legalizaci pobytu azylově relevantním důvodem (viz rozsudek NSS ze dne 21. 8. 2003, č.j. 2 Azs 5/2003-46, publ. pod č. 18/2003 Sb. NSS, ale i usnesení NSS ze dne 12. 7. 2016, č.j. 2 Azs 115/2016-26). K námitce nedostatečného zjištění skutkových okolností se žalovaný dovolával rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č.j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb., které vymezil že: „*líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věci určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným pojmem. Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat*

o nezákonnost. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami“.

Ve vztahu k nezletilému synovy byl právní názor žalovaného limitován zejména bodem 13 Nařízení EP a Rady (ES), které stanoví: „(13) *V souladu s Úmluvou OSN o právech dítěte z roku 1989 a Listinou základních práv Evropské unie by členské státy měly mít při uplatňování tohoto nařízení na mysli především nejlepší zájem dítěte. Při posuzování toho, co je v nejlepším zájmu dítěte, by členské státy měly zejména náležitě zohledňovat blaho a sociální vývoj nezletilé osoby, její bezpečnost a ochranu, názory úměrné jejímu věku a vyspělosti, jakož i její původní prostředí...*“

V kap. VI, oddíl I, čl. 20, bod 3 výše uvedeného nařízení je stanoveno: „*pro účely tohoto nařízení je **situace nezletilé osoby, která doprovází žadatele a splňuje definici rodinného příslušníka, neoddělitelná od situace jeho rodinného příslušníka** a zabývá se jí členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu tohoto rodinného příslušníka, třebaže nezletilá osoba není sama žadatelem za předpokladu, že je to v jejím nejlepším zájmu. Stejným způsobem se postupuje v případě dětí narozených po příjezdu žadatele na území některého členského státu, aniž je nutné zahájit nové řízení o jejich převzetí*“.

Podle konzistentní judikatury NSS je smyslem a účelem doplňkové ochrany poskytnutí subsidiární ochrany a možnost legálního pobytu na území ČR těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodu taxativně stanovených v ust. § 14a zákona o azylu neúnosné, nepřiměřené či jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. Aplikace institutu doplňkové ochrany se vztahuje k objektivním hrozbám po případném návratu žadatele do země původu, tedy k částečně jiným skutečnostem nastávajícím v odlišném čase, než v případě aplikace institutu azylu – viz rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2015, č.j. 7 Azs 8/2015-56, též rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2009, č.j. 9 Azs 11/2009-99, dostupný na www.nssoud.cz. Žalovaný je toho názoru a správním spisem dokládá, že se řádně a úplně zabýval hodnocením možnosti udělení doplňkové ochrany a že závěry jím učiněné jsou zcela konformní se závazky plynoucími z mezinárodních smluv i s ustálenou judikатурní praxí.

Podmínky shora uvedené žalobcové nesplňují, proto námitku ve věci neudělení doplňkové ochrany považuje žalovaný za lichou. Navíc podle taxativního výčtu ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu je možno udělit doplňkovou ochranu jen ve vymezených případech ohrožení žalobců vážnou újmou, za kterou se podle ustálené judikatury považuje: a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, d) nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Správní orgán nemá žádnou možnost správní úvahy ve směru rozšiřování vymezených důvodů (viz rozsudek NSS, č.j. 163/2015). Žádný z uvedených důvodů však na žalobce nedopadá.

O humanitární azyl nelze žádat, na jeho udělení není právní nárok, ale ani subjektivní právo (viz rozsudek NSS ze dne 15. 10. 2004, sp. zn. 3 Azs 12/2003, či rozsudek ze dne 22. 1. 2004, sp. zn. 5 Azs 47/2003). Správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení, které podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy

takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (prejud. III ÚS 101/95).

V souladu s rozsudkem NSS ze dne 28. 1. Azs 200/2014-27, publ. pod č. 3200/2015 Sb. NSS, správní orgán nejdříve interpretoval neurčitý právní pojem „případ hodný zvláštního zřetele“ a posoudil jeho naplnění v konkrétní věci, následně přistoupil ke správnímu uvážení. Na základě řádně a úplně zjištěného a správním spisem doloženého vyhodnocení konkrétního skutkového stavu azylové historie žalobců, jejich rodinné a sociálně ekonomické situace, v intencích stávající judikaturní praxe (viz např. usnesení NSS ze dne 22. 2. 2017, č.j. 6 Azs 17/2017-28) konstatoval, že žalobcové důvody hodné zvláštního zřetele neuvedli a žalovaný nezjistil. Podle citovaného usnesení mezi obvyklé případy zvláštního zřetele hodné patří: *„udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať již způsobenou lidskými či přírodními faktory. Případ hodný zvláštního zřetele naopak typicky nepředstavuje manželství s českým občanem, ekonomické obtíže žadatele, lepší přístup k lékařské péči, lepší pracovní příležitosti či legalizace pobytu“*. Jejich žalobní námitku ve věci chybné aplikace § 14 zákona o azylu proto žalovaný považuje za námitku lichou, za námitku, která nemá zákonnou oporu, a která je v rozporu i s konzistentní judikaturní praxí.

Žalovaný je rovněž toho názoru, že dodržel procesní postupy a pravidla formální právní logiky, že úplně a řádně zjistil skutkový stav a na základě toho kvalifikovaně rozhodl. Úkony činěné správním orgánem byly vykonány řádně a úplně, rozhodnutí správního orgánu bylo náležitě odůvodněno, postup správního orgánu nebyl zatížen vadou řízení, že jeho rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem o azylu, se závazky vyplývajícími z mezinárodních smluv a že tedy žalobce nebyl krácen na svých právech. S podkladovými materiály byli žalobcové před vydáním rozhodnutí řádně a úplně seznámeni (viz list 34 správního spisu), jeho doplnění ani nové skutečnosti neuvedli ani nepožadovali.

Ze shora uvedených důvodů žalovaný je toho názoru, že správní orgán náležitě zjistil a posoudil skutkovou podstatu. Úkony jím učiněné ve správním řízení provedl řádně, úplně, včas, při aplikaci volné úvahy hodnocení nevybočil z ustálené judikatury. Při hodnocení skutkového děje se řídil zásadou materiální pravdy a pravidlem formální logiky, a že na základě takto zjištěného stavu kvalifikovaně rozhodl.

Navrhoval proto, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ze správního spisu soud zjistil, že při vydání napadeného rozhodnutí žalovaný vycházel ze skutečností, které zjistil z žádosti o udělení mezinárodní ochrany, poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu, protokolu o pohovoru s oběma žalobci, a pokud jde o politickou a bezpečnostní situaci v, tato byla zjištěna z Informací z Cizineckého informačního systému, Informací MZV ČR ze dne 3. 7. 2016, Informací polského Úřadu pro záležitosti cizinců z června 2014, Zprávy ze zajišťovací mise do Ruské federace 4. – 18. 5. 2014, Výroční zprávy Human Rights Watch 2017 – Ruská federace ze dne 12. 1. 2017 a Výroční zprávy Freedom House, Svoboda ve světě 2016-Rusko, ze dne 27. 1. 2016. Soud zde uvádí, že ve věci posouzení možnosti poskytnutí mezinárodní ochrany je třeba, pokud jde o skutkové okolnosti, tyto zjišťovat zejména z Protokolu o pohovoru k žádosti a to zejména

proto, že nejsou v této situaci jiné možnosti, než možnost vyjít ze skutečností, které uvedou samotní žadatelé o mezinárodní ochranu.

Pokud jde o skutečnosti takto zjištěné, žalobkyně 1 uvedla, že do ČR s manželem přijela v důsledku zhoršené sociálně ekonomické situace v, kdy v pracovala v bance, má vysokoškolské vzdělání, jak ona, tak manžel z banky pak byli propuštěni. Do ČR odjeli na turistické vízum, na návštěvu příbuzných, tety a strýce žalobce, kteří už v té době žili v České republice, ve městě Brně a mají nyní české občanství. Tehdy přicestovali, jak uvedla, sami s manželem. Protože se jim v ČR líbilo, vrátili se do pouze pro své věci a pro syna a odjeli všichni zpět do ČR. Protože se jim nepodařilo získat pobytové oprávnění na základě zákona o pobytu cizinců, nevidí jinou možnost, než požádat o udělení mezinárodní ochrany v ČR, neboť do se vracet nechtějí. Důvod, proč se nechtějí vracet je jednak ten, že v důsledku zhoršené situace v, která je v důsledku konfliktu na, mají jisté obavy, že by mohlo docházet ze strany ostatních kurážkám žalobkyně a její rodiny, či k napadání, neboť jsou sice ruské národnosti, mají však příjmení, které zní ukrajinsky, neboť pradědeček manžela žalobkyně byl ukrajinské národnosti. Do té doby, než vycestovali z, v tomto směru žádné problémy neměli, bylo to však v době, kdy ještě nebyl konflikt na, Jinak pak uvedla, že žádné problémy se státními orgány na, ani se soukromými osobami před odjezdem do ČR ona ani její rodina neměli. Jako zásadní důvod, proč se nechtějí vracet do, je ten, že syn, který na území ČR pobývá od roku 2012 zde navštěvuje již několik let základní školní docházku, kterou by zde brzy ukončil a mohl zde pokračovat na střední škole. V české společnosti, jak uvedla, je syn integrovaný, do školní docházky se normálně zařadil, tu zvládá a žalobkyně má obavu, že pokud by se syn se žalobkyní a jejím manželem museli vrátit do ..., syn by tam nezvládal školní výuku. sice hovoří, systém školní výuky v je však zcela jiný, syn by tam zajisté zaostával, bylo by třeba, aby se doučoval, než by výuku v dohnal a doučování by bylo poměrně drahé. Doučování by mu nemohla zajistit žalobkyně s manželem, neboť kdyby se museli vrátit do, museli by si hledat bydlení, museli by hledat zaměstnání, vyřizovat spoustu formalit a neměli by na to čas. Dále pak uvedla, že v oblasti, kde žalobkyně s rodinou žila je značně rozšířen mezi mládeží počet drogově závislých, měla strach, aby do takovéto společnosti nepadl i syn, který je nyní v pubertálním věku a v důsledku toho, že by musel značně dohánět školní výuku, by mohl sklouznout do špatné společnosti a z toho má žalobkyně obavy. Druhým důvodem, pro který se nechce její rodina do vracet je to, že na území ČR, jak uvedla, žijí teta a strýc jejího manžela, manželé, kteří jsou již staří (je jim 68 a 73 let), mají s ohledem na svůj věk již vícero zdravotních problémů, navíc jim tragicky zahynul syn, a to vše dohromady vede k tomu, že žalobkyně s manželem a synem jsou s nimi ve styku takřka denně, výrazně jim pomáhají, například je vozí do nemocnice či k lékaři, pokud je třeba, pomáhají jim s nákupy, vozí je na chatu, kterou manželé tady mají a navíc jim poskytují psychickou podporu, takže pokud by žalobkyně se svou rodinou musela odjet do, manželé by to nesli velmi těžce. Mají zde sice jiné blízké příbuzné, ti jim však nepomáhají, pouze jsou s nimi občas ve styku.

Posouzení věci Krajským soudem.

Žaloba není důvodná.

Podle § 12 zákona o azylu, azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec:

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
- c)

Pokud jde o žalobkyni 1, ta sama přímo uvedla, že nebyla členkou žádné politické strany v, žádným způsobem se politicky neangažovala, se státními orgány neměla vůbec žádné problémy a není tedy žádný důvod, aby měla odůvodněný strach z pronásledování z důvodů uvedených v § 12b zákona o azylu.

Podle § 13 odst. 1 zákona o azylu – azyl za účelem sloučení rodiny – rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.

Podle odst. 2 § 13 rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny podle odst. 1 rozumí:

- a) manžel nebo partner azylanta,
- b) svobodné dítě azylanta mladší 18 let,
- c) rodič azylanta mladšího 18 let,
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu, podle § 2 odst. 1 písm. h), nebo
- e) svobodný sourozenec azylanta mladší 18 let.

Protože manželovi žalobkyně a otci žalobce nebyl udělen azyl podle § 12 nebo 14, nemůže se na žalobce vztahovat ust. § 13 zákona o azylu, takže je správné, že v tomto případě dle § 13 azyl žalobcům udělen nebyl.

Žalobcové v žalobě zdůrazňovali, že by jim však měl být udělen azyl humanitární dle § 14 zákona o azylu, dle něhož, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Žalobkyně v Protokolu o pohovoru uvedla, že za nehumánní pokládá, že žalobcům nebyl udělen azyl z důvodu péče fyzické a psychické pomoci manželům, kteří jsou teta a strýc manžela žalobkyně 1. a otce žalobce 2. Poukazovala na to, že jim poskytují prakticky denní pomoc, neboť se jedná o staré a nemocné lidi, pomoc popisovala v pohovoru a navíc uvedla, že jsou jim psychickou oporou a že v případě, že by žalobcové museli vycestovat zpět do, bylo by toto pro manžele velmi tvrdou a zásadní újmou, která by zcela změnila kvalitu jejich života.

Soud má za to, že tím, jak se žalovaný vypořádal v rozhodnutí a to co uvedl i ve vyjádření k žalobě k otázce neudělení humanitárního azylu, nebylo pouze formální vypořádání se s touto věcí, ale že se žalovaný podrobně zabýval sociální a ekonomickou situací žalobců, jejich zdravotním stavem a rodinnou situací, a dospěl k závěru, že v případě

žalobkyně 1 se jedná o mladou, zdravou, vysokoškolsky vzdělanou ženu, s níž žije v domácnosti manžel a nezletilý syn, tedy žalobce 2 a že tedy ze všech těchto důvodů je žalobkyně 1 schopna se o sebe i o syna za pomoci manžela postarat. Pokud jde o fyzickou a psychickou pomoc manželům, z toho, co bylo uvedeno samotnou žalobkyní, vyplývá, že jsou to blízcí příbuzní, což soud nepochybně, že jsou v častém styku, s ohledem na příbuzenské vztahy a proto, že obojí manželské páry žijí na území České republiky. Nebydlí však ani v jednom městě, kdy manželé žijí v Brně a žalobcové ve Vraném, což je vzdálenost asi 50 km od Brna, takže i z tohoto důvodu je dle názoru soudu zcela nemožné, aby pomoc manželům byla ze strany žalobců poskytována denně. Žalobcové uvedli, že se jedná o staré a nemocné lidi, přičemž se (podle data narození) jedná o lidi ve věku 68 a 73 let, nejedná se tedy o tak vysoký věk, kdy by nebyli schopni se v tomto věku o sebe postarat, navíc žalobcové žádným způsobem neprokázali, že by se jednalo o lidi se závažnými zdravotními problémy, že by jim byl např. přiznán invalidní důchod kvůli jejich vážné chorobě, či příspěvek na péči, kterou by jim zajišťovali žalobcové. Nic takového žalobcové neprokázali a ani neprokázali, že by zdravotní stav manželu byl vážný a vyžadoval prakticky denní nebo velmi častou pomoc od žalobců, přičemž žalobcové uvedli, že nejsou jedinými blízkými příbuznými, kteří manželé na území České republiky mají.

Soud se ztotožňuje se stanoviskem žalovaného, že okolnosti týkající se vztahu s manželi a jejich pomoci jim nemůže naplňovat ust. § 14 zákona o azylu, že zde nejde o žádný případ hodný zvláštního zřetele, na základě kterého by bylo třeba udělit azyl z důvodů humanitárních.

Pokud jde o žalovaného, ten otázku humanitárního azylu neposuzoval vůbec formálně, v tomto směru provedl naprosto dostatečné dokazování a otázku neudělení humanitárního azylu řádně zdůvodnil a to i s poukazem na platnou judikaturu Nejvyššího správního soudu.

Podle § 14a zákona o azylu (důvody udělení doplňkové ochrany) doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle § 14a odst. 2 uvedeného zákona za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje:

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Žalobcové poukazovali na to, že na jejich případ by mělo být vztaženo ust. § 14a zákona o azylu a měla jim být udělena doplňková ochrana a to zejména s ohledem na syna žalobkyně 1, který žije na území ČR od roku 2012, do české společnosti se integroval, navštěvuje zde základní školu již několik let, a tím, že by musela rodina odjet zpět do, by nemohl

dokončit základní školní docházku v ČR a pokračovat zde ve studiu na střední škole, musel by navštěvovat základní školu v, kde systém výuky je úplně jiný, pro žalobce by byla situace velmi náročná v tom, že by musel spoustu věcí dohánět a v případě, že by mu museli rodiče zajistit doučování, bylo by to pro ně příliš drahé, takže nemožné a sama žalobkyně s manželem by ho doučovat nemohli, protože kdyby se vrátili do Ruské federace, museli by si zajistit bydlení, zajistit práci, vyřizovat spoustu formalit a na doučování syna by neměli čas.

Měli také za to, že v případě, že pokud by museli vycestovat do, bylo by to v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Soud má za to, že i touto situací se správní orgán velmi podrobně zabýval a tuto otázku také řádně zdůvodnil ve svém rozhodnutí a zabýval se jí i ve vyjádření k žalobě. Pokud jde o syna žalobců, soud nepopírá, že je jisté, že za dobu pěti let si na území České republiky zvykl, že zde navštěvuje základní školu a v okolí či ve škole si našel okruh kamarádů.

Nejedná se však o situaci, kdy by byla nemožná zpětná integrace žalobce 2 spolu s jeho rodiči do ruské společnosti, že by zde nemohl navštěvovat školu, neboť ruský žalobce hovoří a pokud žalobkyně 1 uvádí, že v je úplně jiný systém výuky, že by syn byl tzv. „pozadu“ a potřeboval by doučování, než by se vyrovnal ostatním dětem, v tomto nelze spatřovat žádný „větší“ problém, neboť stejná situace musela být i s jeho integrací do české společnosti a výuky v českém jazyce, neboť když žalobce 2 přijel z, rozhodně pro něho, alespoň v prvním období, musela být složitá výuka v českém jazyce, navíc žalobce mluví, je ruské národnosti, tak jako oba jeho rodiče a vzhledem k tomu, že jak žalobkyně 1, tak její manžel jsou mladí, vysokoškolsky vzdělaní lidé, v tomto směru nelze spatřovat žádný problém. Rozhodně se soud ztotožňuje se stanoviskem žalovaného v tom, že vycestování žalobce by nebylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Pokud jde o žalobce, jsou to tedy cizinci na území České republiky, pokud si chtějí zlegalizovat pobyt na území České republiky, není to nemožné, pokud by naplnili podmínky příslušných ustanovení zákona o pobytu cizinců. Soud ani nepopírá, že legalizovat si pobyt na území České republiky podle zákona o pobytu cizinců je složitější procedura než podle zákona o azylu, nicméně v případě žalobců dospěl i soud k jednoznačnému závěru, že žalobcům jde pouze o to, aby si zlegalizovali pobyt na území České republiky, když bylo prokázáno, že podmínky ust. § 12 - § 14b zákona o azylu nesplňují.

Proto soud žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.

Pokud jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.

Žalobcové ve věci neměli úspěch, náklady řízení jim tedy nebyly přiznány, pokud jde o žalovaného, tomu žádné náklady kromě běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo

jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 22. listopadu 2017

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
E. D.